

tog det Standpunkt, man havde i denne Sag, og det vilde da ogsaa være mere stemmende med, hvad man kalder Tingets Værdighed. Jeg synes det lidet stemmende med Tingets Værdighed, at man overhovedet giver en Sag fra sig, vel vidende, at Sagen er ufærdig, at den ikke kan blive til Lov som den foreligger, at man overlader til Landstinget at bringe den i Orden, saa at den muligvis kan blive ophøjet til Lov; det har nemlig ikke alene den ærede Minister, men ogsaa andre Medlemmer her i Salen erklæret, var Meningen. Dette synes mig lidet stemmende med den Værdighed, Folketinget burde hævde. Vi skulle give Sagerne saaledes fra os, at vi kunne staa ved dem. Her er det derimod Meningen, at vi skulle lade denne Sag gaa fra os i en saadan Tilstand, at vi vide, at den er umulig, saa at vi maa saa den tilbage fra Landstinget i en saadan Stikfælse, at vi maa begynde paa ny. Den ærede Minister hævdede, at vi fik den nok tilbage, og jeg tvivler heller ikke paa, at hvis den gaar bort i den Tilstand, den er, saa vi den nok tilbage. Men hvorfor vil ikke den ærede Minister nu anvende sin Indflydelse hos sine Venner paa at bringe den i en saadan Form, at vi kunne være tjente med den? Hvorfor skulle vi afvente Landstingets Bøtum? Jeg har dog tidligere set, at man under den ærede Ministers og den ærede Ordførers og deres Venners samdrægtige Ledelse ere bleven enig om Sager her i Tinget og har sendt dem op til Landstinget og tvunget dem igennem der. Hvorfor der nu her skal benyttes en anden Fremgangsmaade, kan jeg ikke indse. Den ærede Minister er sikkert mere indviet i, hvorfor denne Fremgangsmaade er valgt i Aar. (Afbrydelse). Det er jo meget smigrende for mig, men jeg tillader mig dog at tvivle derom og tro, at det er mere fordi man i Aar af taktiske Grunde anser det for at være nyttigt, at man her faar samlet Forslagsstillere fra forskellige Grupper for Forslaget. Jeg hørte ogsaa, at den ærede Minister lagde særlig Vægt paa, at der var Venner af mig i den Række af Forslagsstillere. Det glæder mig naturligvis, at den ærede Minister lægger Vægt paa, at han blandt Forslagsstillerne ogsaa finder mine Venner, men det undrer mig dog, for jeg har ellers ikke lagt Mærke til, at den ærede Minister trænger til Støtte fra vor Side i Henseende til de Ting, som han vil gennemføre. Jeg synes, at naar den ærede Minister har den ærede Ordfører og hans Venner, saa have de jo ellers kunnet komme særdeles godt ud af det sammen, baade med Hensyn til Valgene og

med Hensyn til de Sager, der skulle afgøres her i Salen, overhovedet med Hensyn til den Politik, sikkerlig ogsaa, som ligger i denne Sag, thi jeg ved dog ikke, om man virkelig vil, at vi absolut skulle blive til Børn igen og lade, som om det ikke var Politik, der var med heri. Det kan jeg forsikre om, det er der; der er ingen, som ikke ved, hvortil denne Sag skal bruges. Den skal jo bruges til at indlede de Forhandlinger, vi kunne vente i Marts Maaned — det ved den ærede Minister lige saa godt som jeg.

Jeg rettede i Gaar det direkte Spørgsmaal til den ærede Ordfører: Hvorledes han stillede sig til Spørgsmaalet om Statslaan. Derpaa gav den ærede Ordfører mig affurat det Svar, som jeg ventede, nemlig slet intet Svar. Den ærede Ordfører sagde, at hvis jeg vilde opstille en Vaaneparagraf, saa vilde han ikke love, at han vilde stemme for den. Det vil jeg kalde et meget skødesløst Ugtestabsløfte fra den ærede Ordførers Side. Nej, jeg vil tillade mig at spørge det ærede Medlem igen, for maaste naar jeg stiller Spørgsmaalet paa en anden Maade, den ærede Ordfører vil svare mig mere direkte: Hvis der fra en hvilken som helst Side opstilles en Vaaneparagraf til dette Forslag, vil saa den højtærede Ordfører love mig, at han vil stemme derimod (Afbrydelse af Col-ding). Jeg hører, at det ærede Medlem fra Høghby (Golding), der, som vi alle vide, kender de parlamentariske Former saa udmærket, siger, at dette Spørgsmaal er uberettiget. Jeg maa dog antage, at parlamentarisk uberettiget kan det ikke siges at være, og politisk kan det da heller ikke siges at være uberettiget; for det er dog det, det kommer an paa i Øjeblikket, om der skal være Statslaan eller ikke, siden det fra Højres Side gøres absolut gældende som en Forsudsætning, som en Betingelse, en Nødvendighed for dette Forslags Gennemførelse, at der knyttes Forslag om Statslaan dertil. Jeg spørger, om det dog kan siges at være politisk uberettiget at spørge den ærede Ordfører, som sammen med sine Venner og den ærede Minister kan føre igennem, hvad han vil, om han vil være med til et Statslaan eller ikke. Jeg tror, det ærede

Retteelse.